

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak sjawty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihciziczejni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

5. njedžela po tsjoch kralach.

Marca 6, 20—29.

Šwiate pišmo nam powjeda, kał je Kain Abela sabił, kał šu šli bratšja Josefa do jamy čizbli a škóncznje do Egiptowskeje pschedali, kał je Davit Uriáša do šmjercze póšlał, kał štaj kral Ahab a Šebel š Rabothom činiloj. Ale žadny njestutt njeje tał hrošny kaž Herodášowu, šo wón pschi wješelej wječeri njes šwojimi hošćemi šedžo pschitafa, głowu Jana šcheženika na šchli pschinješč. Kain w nahłnych šłobach ruku pschecziwo bratrej šběhny. Davit (kaž Ahab a Šebel) š lešnosězu ša žiwjenjom njewinowateho šobucžlowjeka štejesche, ale Herodáš mějesche šmėchi še žiwjenjom a š čžěłom šwjateho Božeho muža, kotryž bėšche w jeho ruzy.

Tajku čžertowštu šłóscž šebi njemóžesch rošpomnicž bjes teho, šo šłóštnika šudžišč. Šdyž pał čžesch tola Herodáša šamolwicž, derje wo nim rěčžecž a wšchitko š lepšchemu wobrocžicž, dyrbišch pschede wšchěm prajicž: wón njebėšche hóršchi hacž jeho nan Herodáš Wulki. Šón drje psches šwoje knježerške wobdarjenje škóncznje š romškej pomožu na kralowški trón pschińdže, ale dobra myšl w jeho wutrobje njejnješesche. Šwoju přěnju mandželštu a šwojeho šyna Antipatera šahnawšchi šo š wnucžku wyschšeho měšchnika Šyrkana, š Mariamnu, woženi. Šwojich pschecžiwnikow wón wšchěch moricž pschitafa. Šeneho měšchnika, šotrehož ša wyschšeho měšchnika žadachu, w kupjelach pola Šericho šatepicž da, a na to ludej š woczomaj głuboko

wo njeho žarowasche. Šo by šo teho njestutta dla psched romškim wóškwodžerjom šamolwił, dyrbjesche wón ša-pucžowacž. Dokelž wón Mariamnje njewěrjesche, jenemu wujej pschitafnju šawoštaji, ju moricž, hdy by šo jemu njesbože štało. Šdyž bėšche šo wrócžil, tuteho wuja wotprawicž da, dokelž bėšche wupowjedał, šchtož bėšche jemu kral porucžil. Tež štary wyschšchi měšchnik Šyrkan, kralowy nėh-dušchi wucžer a dobrocžel, dyrbjesche wumrjecž, jeno dokelž Herodáš jemu wjazy njewěrjesche. Škóncznje šama kralowa Mariamne šo na kralowe žadanje š šmjerczi ša-šudži. Šotom pał džiwneho šurowza žedjenje po morjenej tał čžwilowasche, šo w Samariskej w šamotnošći do duchowneje a čželneje šhorosčje šapadže. Šnydom jeho pschecželjo, malo lepšchi dyžli wón, ša trónom štejachu. Šo jeho š nowym mordarškim šuttam wubudži. Ale tež do twarjenja twjerdžišnow a krašnych hrodow šo wón da. W Šerusalemje tež wulke romške džiwadło natwari. Šudome pohórščenje nad tym bė wulke. Čžyžchu krala moricž. Šschibahanzu pał šo pscheradžichu a šo hnydom wotprawichu. Šdyž na to lud pscheradnika rostorha, kral telko ludži wotprawicž da, šo šo žyłe šwojby šnicžichu. Šdyž wón po tajkim šahadžěnju w čžazu głoda lud šastarasche, wěšče wjele džatomnošče nježnějesche. Ša ščězu mandželštu šebi jemu druhu Mariamnu wša. Ššches natwarjenje pohanskich, ščžorej Augustušej pošwječěnych tempłow šebi ščžorowu hnadu dobu. Augustuž jemu wjele krajow a městow dari. Ale židowšeho luda lubosčž Herodáš žyłe šhubjowasche. Škralowi šakarjo a š nimi kral šam,

pschedraščeny, w Jerusalemyje wokolo khodzachu. Tak drje je jeho bojosć psched ludom, niz wěra wabiła, so wón židowſki templ kraſniſcho hač Salomo nowy natwaricz da a so ludej ſchtwórty džěl dawkow ſpuſchczi. Ale w jeho ſwójbje nowe njeſbože, nowy njeměr wudhri. Duž Herodaſch dweju ſynow ſ drugeho mandželſtwa wotprawicz da. S tym khezor Auguſtuſ doměru do njeho ſhubi. Wón je pjeczä prajil: „Lěpje je, Herodaſchowe ſwinjo bycz, hač jeho ſyn.“ Tež jeho ſyn ſ přenjejo mandželſtwa ſo mori, a pjecz dnjom na to Herodaſch po žaloſnej khorosći k wjeſelu zylcho luda wumrje. Jeho pschifaſnja, najwoſebniſchich zylcho kraja po jeho ſmjerczi moricz, ſo by ſrudoba mjeſ ludom knježila, ſo njeje wumjedla. Sčto ſo hiſchcze džywa, ſo je wón tež Bethlehemſke džeczi moricz pschifaſal?

Tajkeho nana ſyn bėſche Herodaſch Antipaſ ſ Herodaſchowejo ſchwórtcho mandželſtwa. Potajkim pschewada, ſurowoſć a mandželſtwołamanje w jeho krmě ležachu. Wón ſwoju mandželſku ſahna, ſo by ſo ſe žonu ſwojejo pschirodneho bratra woženil. „Jan pač džesche k Herodaſchey: Tebi ſo njeſluſcha, ſwojejo bratra mandželſku mēc.“ Kaſka ſwjata ſmužitocć je to byla, hdyž je Jan tón kſchczenil tola wjedzał, ſčto budže Herodaſch ſ nim cžinicž. Wón drje ſo Jana, tuteho praweho a ſwjateho muža bojeſche, ale hač je to ſprawne bylo, ſo praſcha. Hač tež njeje wuczinjena leſnoſć byla, ſo durbjeſche Salome Janowu głowu žadacz? Tak mózeſche Herodaſch ſwoju ſłocć ſ tym pschikrywacz, ſo ſo na ſwoju pschibaſu powoła. Wón je ſ leſnoſću a ſłocću ſwojejo nana pschewtrjehil. Nichtó ſo njedžiwa, ſo tajki muž tež Jeſuſa ſazpi, jeho ſa ſmėch mjejeſche a bėlu draſtu woblecze.

To ſu njeczłowſke ſłocće, kotrež wſchu mėru pschewſahaju. Na nich móze kſchecćijanſka woſada prawje ſpóſnacž, ſo bėſche tehdy cžaf dopjelnjeny, ſo by Ebóžniſ pschichoł, kotryž Bože kraleſtvo pschinyjeſe. Kaſke žiwjenje bjeſ wutrobneho ſacžuwanja je tajki Herodaſch wjedł, kač je ſjebany byl wo to, ſčtož pschew Jana a jeho krucze na Boha poſawaze přėdowanje a ſčtož pschew Božejo Eſyna a jeho ſwjate ſłowo a pschew jeho cžerpjenje a wumrjecze mamy: měr ſ Bohom, dobrego ducha, mėrne žiwjenje w luboſći, wutrobnej ſwėrnocći a dobrym porjedze ſwójbneho a ludowejo žiwjenja! Na tajkeho Herodaſcha durbimy hladacz a njeſbože a cžėmnoſć hrėcha pod Jeſuſowym ſwėtkom ſpóſnacž.

Hdyž mjeſ kſchecćijanami pschi wſchej dobrej woli, pschi wſchėm póſnacžu, kiž ſ Božejo ſłowa doſtawamy, telko pschewſtupjenjom, haj tež ſłocćow, telko njemėra ſo namaka, njedhrybja ſłocće zyle dobywacz, hdyž ničzo druge ludži njewodži hač jeno bojosć, ſo mohli druſy hiſchcze hórje ſ nimi ſakhadžecz? Kač by tajki wobdarjeny Herodaſch ſwój lud mohł wobſbožecz! Ale lěpje hač žadyn ſwój lud wutrobneje lubowazy a kſchecćijanſzy ſmyſleny knježer Jeſuſ Khryſtuſ ſam kraluje.

Ebóžny dom, hdyž wón rēczi, radži, wodži, žohnuje! Gladki pucz, hdyž wón njerunocće pschew bójſkeho Ducha, pschew miłocć a cžichu myſł wuruna! Ebóžna ſmjercz, hdyž wón troſchtuje, duſchu ſdžerzi a k njeju wodži!

Hamjen.

T. w B.

Rjany ſmjertny khėrluſch

Dr. Heinr. Sachſy,

kotryž 1860 jako dwórski přėdač a konſiſtorialny radžicžel w Altenburgu wumrje.

Přėložil K. A. Fiedler.

Khód poſledni nėtł naſtupće!
Pucz kótki, měr pač dołhi je;
Bóh wodži na ſwėt, ſe ſwėta:
Duž na pucz dha!
Tu njeje naſcha domiſna.

Ty puczowanſka hoſpoda,
Kónž matej kſchiz a ſrudoba.
San' ſwoje durje božemje!
Sčto žel cži je?
Twój hócć tón domoj k mėru dže.

Nėtł do komorki cžichomnje,
Wy lubi, jeho donjeſcze.
Měj dobru nóz! Po tužnoſći
Eso derje ſpi;
Kryj Boži měr cže, najlubſchi!

Kryw kaſchcža rjana pycha je,
Ežah cžėlny kraſne dobycze;
Wſchaf cžini cžėr kſchiz Ebóžnika,
Kiž wėſtoſć da,
So pschew ſmjercz dže ſo do njebja.

Wy ſwonty, rjenje ſawończe!
Hlej, rjany ſabat ſkhadžuje,
Kiž, hdyž je próza ſkonjana,
Pschew Khryſtuſa
Lud Boži w njeju wužiwa.

O Ebóžny, ſčtož je mėru ſnał
A we Khryſtuſu doſonjal!
Wón po džėle a ſwjatoku
Tam we njeju
Se kónu doſtał ſalemſku.

Sčto pytaſch, cžłowcže, do ſmjercze?
Hlej, jeno jene nuſne je!
Přecz ſ tym, ſčtož ſwėt cži podawa;
Nječ wutroba
Eſej wėcžne kubła wuſwola.

Sčto do kónza ſo ſtaracz chzeſch?
Ty nahi pschindže, nahi džech.
Eswėt ſ lóſchtom ſandže jako mhta;
Praj: Wutroba,
Tam we njeju maſch Ebóžnika!

Eswój dom ty ſ cžafom ſaſtaraj
A na ſwoju ſmjercz ſpominaj.
Eſklych ſ roma: Kaž my wumrjechmy,
Tež wumrjech ty;
Sow nichtó njeje domjazhy.

Bóſcht ſ džėlenjom ſo wotmėnja
A ſ kolebki dže do kaſchcža.

Hdy, kať a hdy, to čemne je,
Sdych' pošutnje,
Ty dnyrbich' wotřal, čłowjecze!

Njech khudy řy, njech bohaty,
Njech knježet' abo poddan řy,
Njech ličko řo čzi čzetwjeni,
Hlej, w čemnosčzi
Szmjercz' řymna wřchudze hrořy čzi.

Ach, tyřchna duřcha w řmjertnosčzi,
Schtó řiwjenje je, řwětko čzi?
Přches tebję, luby Šbóřniko,
Se ř rowa řo
Nam řiwjenje tu přchinjeřko.

Kať trořcht twój klinczi nadobnje:
Schtóř do mnje wěři, njewumrje!
Twój řchiz, twój row, řo poštanj,
Spět ř njeřju řy,
To njeřjeřa nam wotantny.

Kať derje, řchtóř tu we wěrije
Szej hiřom hętu twariť je!
Wón křonu widzi nařdala,
Wón dohřwa
A čřaka přchichod Šbóřnika.

Něť Salem wřota wotewřja:
Nuts! Drohařřtvo řo dořonja.
Wy dręmazř we męrije jow,
Mi dajęze row
Tu porno wam řa čřichy řřhow!

Tu wjele rowow řemja ma,
Tam njeřjo mnohe hřdlenja;
Hlej, hiřom řtatof hřadowny
Se hotowj,
Přches Wořoh' Šřyna twarjeny.

„Ša wřchitko w řwojeř mořy mam:
Ša přchindu bōřřy!“ řwędčzi nam.
Šaj přchindz, o řesu, dowjedz nař,
Hdyř budze čřař,
Tam horje na njeřjeřki kwarř!

Winowata njewina.

W maľnym měřtaczku řakřeho křaleřtwa hřdleřche muř, kotřnyř jara čřiche a řamotne řiwjenje wjedzeřche. Wón řane přędowanje njęřakomdzeřche, wōřebje pať bę řwuczenj, kōřdu njedzeľu raniřchu Wořu řľuřbu wopřtačř, kotřař řo w 6 hodřinach řapoczřa. Křař w řymje wón jenu njedzeľu řahe rano wotuczi, a doľelř řo jemu řdareřche, kař budziřche řpizř ře miřhi řwonicz řľyřřchal, wón ručze ř kořa řkoczzi, řo řwobleka a do řpřtwje bęzeřche. Šako tam dōndze, řpřteř řamřnjenu namafa. Wón wot jenyř duri ř druhim řhodzeřche, toľa wřchę bęchřu řamřnjene. Škōnczřnje řařľyřřcha čřařnik bicz, na čřoř řo řařo do řwojeřeho hřdka wrōczzi. Wōřřy na to řwōnř přchindze, dze do řpřtwje, řařwędčzi řwęzu a widzi, řo je wōľtarne řudo- bje křadnjene. Wón čřini řaru. Doľelř bę runje tu řamu nbz řnęřľ padnyľ, namafa řo čřęř tamneho muřa. Wōřřebzeř řhęze hřřdom wupřaji, řo je řpomnjeny muř jara řahe wuřřol. Tōn pať drje řyle po wěrnosčzi wupowjeda, kať je řo ta węz męľa, toľa jęho řamolwjjenje řo kōřdemu njewěrne hęcz řdareřche, duř bu do

řařtwa wotwjedzenj. Přchęř toľe wōdzenje bu jęho řwędomnje wubudžene. Šako do přchęřľyřřřchowanja přchindze, řo wōn řudnikeř wuřna, řo drje je w nařtupanju řpřtwinsřeho rubjęřřtwa njewino- waty, řo pať je přchi wřchęř třm řwoju řaľbu derje řařľuřil a tuřřamu jako Wořę řřořřtanje řpōřřnawa. Přchetoř někotře ľęta přjedy je wōn we řwojim wōřřanřm křaju čłowjeka řkōnczowal a řo ř jęho řamořenjom ř prořha męľ.

F.

Prawe bohactwo.

Přchęd něhdy 20 ľętami w Amerizy bohaty řnjęř ř mjenom Croifer wumrje, řiz wuľke řamořenje, 50 millionow wucřinjaze, po řebi řawōřtaji. Runjeř wōn telko přjenes wōřřebzeřche, dnyrbjeřche toľa tudř na řwędze řař khudy muř řiwjy hęcz, doľelř njemōzeřche řwoje řamořenje ř porjęřřřchenju řiwjenje wuřřiwacz. Wōn bęřche mjenujř na řoľd řtrařřchne řřory a po řřutřm ľęřařřkim wuľařu bęchřu jęho jęniczka řpřoba — wotřubř. Šrōľki čřař do řwojeře řmjercze wōn ř jenemu řwojich přchęczelow dzeřche: „Njeje to řmęřřchny wōřud, řiz je mi telko millionow dať a mje toľa nuřuje, wotřubř jęřcz řař řōn? —“

Štrowosč je ľępřřha dnyřli bohactwo, a najbohactřhi je řōn, řiz je bohaty w třm řnjęřu.

Mudry poř Mali.

Rowjedanczto je řawōřřařřřtwa Šana Wjele.

(Wōřřaczowanje.)

Tōn pohřebny dzeř bęřche řař řwjedzeř řa řpřly ľud. Še wřřchitřich řōnczřinow křaja řo mjerwjachřu řhly, wōřebje hřwřřchich wōřakow, řiz čřřchřu řwojemu ľubemu marřřaleř hiřřchęze pořľednjřu čřęřcz a ľubosč wopokafacz. —

Hdyř bę to čřęľo řwjatoczřnje do rowniřřčřa dade, dzeřřchteř čzi řnjeni wudowje na hřōd. Ľędy tu přchřřchędřchi řpřtnřřchteř přchęde wřřu hōľľ a řľyřřchęřchteř herjeřatu řaru. Štupiwōřřhi ř wōľnej widzeřřchteř retomař muřow, řiz ř hřōdu bęřachřu a ř galgateř řchřju wōľachřu: „Štařeny poř! Štařeny poř! Přecz ř tej jędojteř křoľřu!“ A wōľajo řunkachřu řamjenje řa maľym přom, řiz bę řo přchęd nimi do řkōľa řnjęřľ. Wōn pať třm čřřřřarjam řtwōchny. Šenoř přjedy wřchęch muřř řkōľaty hōľczęz, řaľki řnadz jędnaczęľętny, wōřta jemu bliřko. Tōn ľęczęřche řa nim řař wētřřľ a mjetareřche řamjeř řa řamjenjom do njęho.

Ša hřabina řtrōřzi řo řaržo, hdyř řpřtny, řo je to jęjny řať hōnjeny poř, řiz bę řo w čřřřchęczęřny wot njeje řhubil. Duř řa- řbęhny ř wōľnom do dwōra wōľacz: „Mali! Mōj Maliko! Pōj!“ Ľędy řľeczzi wōn jachľo ř dnyřemi nuts, řtejeřche hiřom řōn pačřol, nimale hjeř dnyřa řapaty přchęd njeř ř třm wręřřkom: „Węda temu přřřřřej! Šo je řly djař, řiz je mi nana řľę řřuřak! Šęho ja morju!“

Ša řtrōřena pani pořpřta ř poľoju wabicz. „Wōn dze hewaf řuřaty njeje. Kať je to přchřřchľo, řo je dženř řuřak, njewęř řej myřľlicz. Ani teř řtařeny njeje. Šať ř teho řuřnjjenja njębudze řřorobneje řřřōdy. A twōjemu nanęř řarunam ře řkōľę řuľu, řčřtoř řęchze řej řa ranu řadacz.“

A řčřtō hř to řjeľľ? Tōn poř čřřřřchę bliřko ř temu hōľzeř a čřuchareřche wōľōľo njęho. Šřo bojo, wōn mohľ teř jęho ř wje- czenjom řuřnjęcz, wona teho čřuchala ř řebi řawōľa: „Mali, pōj pōj! Křuczę pōj ře mni, mōj Mali!“

A hlejczę! Přchi třmle mjenje bu temu hōľzeř řať dživno, jako hř je řona přchřřřchōľ, a radořcz jemu do wōczow řtupi. Šřo na dobo na řem kľaľnywřřhi wōn to řkōczřo wōbję a wjeřęřny počřa: „Šaj řawěřno, haj řawěřno! Ty řy mōj Mali! A hdy je ta ľubōřna řona, kotřař je ř namař wōbęmaj hřaľa?“

Tu fastupi wrótnik i tymi słowami do jstwy: „Wónka psched durjemi steji tón kufnjeny muž a haruje njemdrje, so chze t Wam puszczeny być, a njeda so wróczić.“ A hnydom dowolu dachu: „Dha puszcź jeho sem!“ Wón fastupi nuts.

A kaž by ju i nożiskom kłolo, ta hrabina sarža, hdyž na njeho pohladny. Njeběšche to tón blusnaty muž, tón buromy rubjeźnik jejneho džěsca, kotrehož běchu tajki czaś podarmo pytali? —

Ta hewał wscha cziha a směniwa pani so nahle sapyri, kaž wregina na njeho sleczi a sawrěšny na njeho: „Ty i hele won cziłowcze, njesnajesch nje?“ Tcho sa wlošy šhrabnywschi wołasche i wótra: „Dže bym cze hižom tak ja głowu męła a tehole pša na tebe schczumala? Wón je cze dženska mjes ludom sesnal a duž je tebe skušal. A hdže je to džěczo, kiž by mi tehdy i bjesbóžnej ruku i wutrobny sedrěł?“

Sako by Bože njewjedro do njeho prašło, storhny jeho stróžel. Wón sejna tu pani a tež teho pša. Padnywschi psched nej na semju wón sabschny styknijwe proschaty hłób: „Božeje smilnosće dla so nade mnu khudym hrěšnikom smilcze! Njesahadžejeje po mojej satanskej škósczi! Sa chzu so duschu na duschu wschitkeje škóscze wusnacź! Seno wobarajeje temu pšej! Slecze, kat na mnje subiska schczěri a chze mi do woczow sleczić. — Wasch luby bynł je hišcze žimy a stromy. Towle tón hólczez, tón je to Wasche rubjene džěczo!“

* * *

Tón cziłowjek bu do kłody daty. Esudnik swuwoprascha so wo wschēm. Te wusnacza pak a te dalishe spowjedy njeńdžechu po runej smusy. So bychmy pak wschitto w jenej koliji psched sobu męli, chzemy wscho do praweho porjada wsacz. Schtož je wón powjedał, to ma so po rjadu takle:

„Ddyž bęchmy tehdy tam w Czechach khěžorskich sbili a tón hród wurubjeny a i wohenjom sraženy bęšche, khwatachu naschi sa sbitymi dale. Sa njemžach sobu, dokelž męjach slę ranjenu nohu. Tcho dla dyrbjach se wschelakim rosłěstom nasad wostacz. Khromy so czarosćzo w tych hrodowych spalenskach plędžach, hacž njemohł knadz nęczeho sa hebje pytnycž, knadz nęschto roseschrijeneho plębora wot pjenjes abo tež druhich hrodowskich drohosćzow. — Njemdry, so nicžeho namakał njebęch, sbęhnych so dale. Na dobo zuseho jęšdnika na konju pytnych, kotryž pak wojeręski njebę, tola bę po mojim męnjenju semjanski knjes. Tón saręcza na mnje: „Ssy hižom hódnu kopizu dobytkow scžinił?“ Hnęwny poslach te smjerdžate sbytki, so bym w nich podarmo schfarał. Na to wón pocza: „Njehasch hebi tyhaz schępnatow dobycz, a to bjes dolheje prózy?“ Džępacž stow schępnatow! Kajki to ja mnje hołafa jimazy hłób! Sa wotmolwich rucze: „Smjerczradny! Ale kat to?“ A wón mi to takle rosłozji: „To kublo jow nękajkej semjazy kłuscha, jędojtej smiji. Ta je waś Schwejdom khěžorskim pscheradžicž chzyla, schtož so ji pak radžilo njeje. A tajka pscherada sapsłuzi smjercz. Ale czi waschi ju sajeli njejsu; duž njejsu tu falschnu hadžizu stonzowacz mohli. Wona pak njemože daloko wot tudy sthowana być. Chzesch-li te schępnaki dobycz, trjebasch jeno jow sa sbytkej scžęnu wotłakacz, hacž se swojim džęcziskom i tajneje khowanke wulęska njeby. Tej stworjeni stonzuj, a mi tu hólzowu kufnju do forczmy pschinjek, kiž tamle i tónz lępa pol spalena steji. To budže mi dopokasmo ja to, so je ta jeschczerska schlachta se swęta won. A ty budžesch bohaty muž.“ — Wy, kudniški knježe, schczęje prajicž, so budžich ja na njeho sawrěšacz dyrbjal: Satanje, sbęhni so mi wotšal! Ale swędomje bę so nam pschi naschich dolhich a krawonnych będženjach smjerdlo. So wojak w njestónčnych bitwach wschón wozdživi, je wam to džiw? Mi lętachu myšle. — „Hacz chzesch abo njehasch? Hacz jemu kłubisch, abo hacž niž? Nje-

chasz-li ty, scžini to drugi, a ty by tajkeho bohastwa mišnył. Tu pscheradnu schłódnizu moricž, njeje to prawotny skutk? Ale to njewinowate džęczo? Wóh swarnuj mje psched jeho krowju! Tu kufnicžku ponjebesch krawu; to džęczo pak wostajisch žiwe a rjebnjesch, so by jo moril a knano jo nęhdže nękajtemu khěžkarrej dasch. Tak lętachu mi psches głowu sawjedne myšle. Spytowat doby. Sa kłubich. — — — Hdž bęch tu maczer se šdóntom tšęby tak storcžil, so bjes głoša na semju prašny, himpach so dale. To wbohe džęczo schifasche, so bę to žakosć a tón poś skwlesche sobu. Sa do njeho kopach. Wón pak so wotehnacz njeda a njehasche wot teho žatka puszczić. — W bliškosći jenu wot naschich marketendarkow i woshtom trjehich, kiž bęšche konja do trawy puszcžila, so by so napasł. Ta žónska schrobli so na mnje dla teho džęsca. Ale šhonimski hnydom, wo czož so jedna, wona to wręschczate wbohuschto na ruzy wsa. Sa jo kufnicžku kwoleczech a stupich nękotre kroczele na boł. Tu ležesche morjenty wojak we swojej kwi. W tej wopanzach rucze tu kufnju. Nętk khwatnje do woneje forczmy t temu knjesej bęžach. Wón sa tej drascžicžku schczęriju hrabny a ju pod kufnju na přęđ schowal. Sa pak džach: „Ta pscheradna žónska do smjercze sražena leži, a jejneho hólza bym sakol a naheho w kamjenjach schowal.“ — Džęk hišcze je mi to džiw, so mje tón helsti sawjednik podhladnje stonzowal njeje, i cžimž by wscho i mjelkom pokręte bylo. Sa nilomu jcho cžertowstwo powjedacz njemohł a wón mi tych krawonnych pjenjes njetrjebał placžicž. Ale wón mi te džępacž stow woprawdže da. Tola dyrbjach so pschi Wosy rocžicž, so budu mjelczęcz. Potom so khęšje t tej marketendaczny wrócžich a jej položju dobytku šdžęlich, prajizy: „S tym bohатыm dostatkom wrócžich so hižom dženska do nascheho kraja. Schedschi do mojeje khęžki nahadžach mojej žonje runje tež tajkich pjecz stow, kajkich ty sa hebje kam wote mnje masch. A to džęczo wostaj jej tež, so by je žiwika a tón poś njech je tebi. Wo tych pjenjesach, wot koho so, pak njepowjeb ani jenicžkej duschi. Mi sarucz to i pschihahu t Wschu.“ Ta žona je wscho swęru wuwjedla, na czož je pschihahu dala, a je tež wo wschitkim mjelczala, stajnje a pschezo hacž do swojeje smjercze. A hdyž bym so po wójnje wrócžil, bym teho hólczęza i Woha tak sróstneho namakał. Wón je byl swęru kłubany, žyle kaž naju byn. Šęlny a duschny je namaj hacž dotal jeno wjebęle cžinił. Wón by wotrostł kaž bur. A nicžo mje njeby pscheradžicž mohlo, jeli njebudžich i dalokeje wjesi: lubemu marschalej na pschewodženje pschischol. Pschi jcho rowje je mje pak tón poś mjes ludom pytnyl, mje posnal a skušal.“

(Pschich. stonzenje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Sakski kral Wjedrich August je sańdženu pónđzelu pucžowanje do raišcheho kraja nastupil. Na czaś jcho sapucžowanja budže jcho w kralowskich naležnosćach jcho bratr prynz Jan Jurij fastupowacz.

— Na město nascheho semrjeteho šejmskeho sapóšlanza knjesa Sobny je so knjes pschekupž Bart w Bręšnje sa kandidatu postajil. Wón je po wschęch Šserbach derje snaty. Eso nadžijamy, so so jemu wot konservativneje strony drugi kandidata napscheczimo njepostaji, so njebychmy to srudne nahonjenje cžinicž dyrbjeli, kaž we wokręsu, wot nascheho sapóšlanza Skofle fastupjenty. — Njech so wschitzny na to dopomnja, so wólbam do khěžorstwomeho šejma napscheczjo džemy, hdžęž budže wjele wot głošow naschich Šserbow wotwišowacz.